

Het Woord van de Gerechtigheid

Nr. 89 oktober 2011

pagina 1

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13).

Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema

e-mail: rjvelema@xs4all.nl

website: www.xs4all.nl/~rjvelema

De Weg van het Kruis

Deel 9

Het Kruis en het Gebed

“Te dien dage zult gij in mijn naam bidden ...” (Joh. 16:26).

“En evenzo komt de Geest onze zwakheid te hulp; want wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen” (Rom. 8:26).

Wat is de betekenis van het kruis in het christelijke leven? Het kruis is meer dan een historisch feit of symbool. Het kruis is in diepste zin een principe dat alles wegdoet wat niet uit God is en door de opstanding de deur opent naar alles wat uit God is. Het kruis houdt als feit de dood van Christus in, maar het kruis is ook subjectief in ons leven werkzaam, om ons door geestelijke groei te veranderen naar het beeld van onze Heer. Dit leven noemen wij het gekruisigde leven.

De grootste nood binnen de christelijke kerk van deze tijd is dat het gekruisigde leven centraal komt te staan in het leven van de gelovigen, zowel persoonlijk als collectief in de plaatselijke gemeente. Vaak hebben we de drempel te laag gesteld om mensen te interesseren voor het evangelie. We hebben terecht geleerd dat de Heer een grote prijs heeft betaald voor onze verlossing, maar we hebben niet benadrukt dat discipelschap *ons* alles kost. Daarom is het van belang dat we de boodschap van het kruis in praktijk brengen, dat discipelschap zelfverloochening inhoudt en afsterven aan het oude leven, aan eigen eer, aan populariteit en aan het verlangen om onder mensen een naam te hebben. Gelukkig ontmoeten we regelmatig christenen die door de Heer onder handen zijn genomen en door hun verbrokenheid een geur van Christus verspreiden, een geur die getuigt van een diepe persoonlijke kennis en intimiteit. Het kruis is nodig om verbroken te worden. Niet alleen de uiterlijke verbrokenheid van onze dromen en menselijke hoop, maar van een inwendige verbrokenheid die ruimte maakt voor Gods Geest.

<p>De grootste nood binnen de christelijke kerk van vandaag is dat het gekruisigde leven centraal komt te staan in het leven van de gelovigen.</p>
--

Het kruis betekent een wegdoen en een aandoen om tot de volledige identificatie met Christus te komen en er is niets waaruit die identificatie meer spreekt dan het gebed. Wij bidden meestal om een antwoord van God te ontvangen. Wanneer de verhoring echter uitblijft, komen we op gespannen voet met God te staan en de reden daarvan is dat we niet genoeg op onze identificatie met Hem waren gericht. Volharding in gebed en wachten op God hebben altijd een bedoeling, maar de kern ervan is altijd om tot een diepere identificatie met Christus te komen. Zonder in toenemende mate het gekruisigde leven te kennen, zal ons gebedsleven stagneren en zal er vroeg of laat een honger in ons hart komen omdat we niet verder zijn gegroeid naar Zijn beeld.

De relatie tussen het kruis en het gebed zien we bijvoorbeeld in Exodus 30, waar Mozes het gouden reukofferaltaar beschreef:

“Gij zult daarop geen vreemd reukwerk brengen noch brandoffer noch spijsoffer, ook een plengoffer zult gij er niet op plengen. Aaron zal met het bloed van het zondoffer der verzoening eenmaal per jaar op zijn hoornen verzoening doen; eenmaal per jaar zal hij er verzoening op doen voor uw geslachten; allerheiligst is het voor de Here” (Ex. 30:9-10).

De tabernakel had twee altaren. In het *buitenhof* stond het koperen brandofferaltaar en in het *heilige* stond het gouden reukofferaltaar. Eenmaal per jaar nam de hogepriester het bloed van het brandofferaltaar en sprenkelde het op de hoornen van het reukofferaltaar, zodat op beide altaren een verzoening plaatsvond. Het brandofferaltaar stond in verband met vuur en het reukofferaltaar stond in verband met bloed.

Het vuur en het bloed

In ons gebedsleven hebben het vuur en het bloed grote betekenis. Het bloed op het reukoffer altaar dankt zijn waarde aan het vuur op het brandofferaltaar. Op dit altaar vloeit het bloed en verteert het offer. Wanneer we verlangen dat onze gebeden een lieflijk reukwerk voor God zijn, moet ons eigen leven eerst op het altaar zijn gelegd. Vandaar dat elk nieuw verzoek in gebed begint bij onszelf. Wat zijn onze motieven? Is het Gods wil om hiervoor te bidden? Is mijn eigen eer hier ook bij betrokken? Heeft God mij beloften gegeven voor dit gebedsonderwerp? Gebed begint daarom met het onderzoeken van ons eigen hart en daarom moeten we de tijd nemen gebed te laten starten bij het brandofferaltaar en niet haastig doorlopen naar het reukofferaltaar.

Onze motieven zijn van groot belang. Heiligheid, gehoorzaamheid en toewijding zijn voorwaarden voor gebedsverhoring, maar ze vormen nooit de grond van onze verhoring. Gods beloften vormen de basis en het feit dat Hij zich wil verbinden aan ons gebed. Er is in onszelf geen grond om een gebedsverhoring te kunnen afdwingen. Altijd zullen we ons bewust zijn dat ons hart zich tot de zonde kan keren. De oude mens is weliswaar helemaal verdwenen uit ons leven, zodat we niet langer slaven van de zonde zijn, maar is er is nog steeds een zuigende werking van de zonde vanwege ons onverlost lichaam, waardoor er een strijd is tussen de Geest van God en ons vlees (vgl. Gal. 5:16-17).

In ons gebedsleven is het nodig dat we ons hart onderzoeken en we beloften ontvangen die ons gebed dekken. We kunnen daarom niet zeggen dat God al onze gebeden verhoort.

Wanneer ons gebed op verkeerde motieven berust en het niet uit Gods Geest voortkomt, zal ons gebed niet worden verhoord.

Zonder in toenemende mate het gekruisigde leven te kennen,
zal ons gebedsleven stagneren.

Het principe van werkelijk gebed zien we geïllustreerd in het boek Ezechiël:

“Zo zegt de Here Here: Ook dit zal Ik Mij door het huis Israëls laten afsmecken om hun te doen ...” (Ez. 36:37).

In dit vers zien we dat gebed begint bij God. God legt iets op ons hart om het tot onze last te maken en het van Hem af te smeken. Dit maakt gebed de graadmeter van ons geestelijk leven, want gebed eist een wederzijds contact met God die uitstijgt boven de leerstellige kennis van de Bijbel alleen. Het eist een dagelijkse groei in het kennen van het hart van God en te leren wachten op Hem, opdat we afsterven aan onszelf en volharden totdat God ons gebed verhoort.

Hoe meer we groeien in ons gebedsleven, des te meer zullen we tot God naderen en ons bewust zijn van onze zonde en onbekwaamheid. Naast het vuur hebben we daarom ook het bloed nodig, want door het bloed hebben wij vrijmoedigheid om tot Zijn troon te naderen (Hebr. 10:19).

Wanneer we het principe van vuur en bloed begrijpen in relatie tot het koperen brandofferaltaar en het gouden reukofferaltaar, kunnen we ook Openbaring 5:8 en 8:3-5 beter begrijpen:

“En toen het de boekrol nam, wierpen de vier dieren en de vierentwintig oudsten zich voor het Lam neder, hebbende elk een citer en gouden schalen, vol reukwerk; dit zijn de gebeden der heiligen” (Openb. 5:8).

“En er kwam een andere engel, die met een gouden wierookvat bij het altaar ging staan, en hem werd veel reukwerk geschonken om het te geven, met de gebeden van alle heiligen, op het gouden altaar voor de troon. En de rook van het reukwerk, met de gebeden der heiligen, steeg uit de hand van de engel voor Gods aangezicht op. En de engel nam het wierookvat en vulde dat met het vuur van het altaar, en wierp het vuur op de aarde; en er kwamen donderslagen en stemmen en bliksemstralen en aardbeving” (Openb. 8:3-5).

In deze verzen lezen we over het gouden altaar met reukwerk, het vuur van het altaar en de gebeden van de heiligen. In Openbaring 5:8 is er weliswaar sprake van reukwerk, maar ontbreekt het opstijgen van de rook van het reukwerk. Om die reden is er nog geen directe gebedsverhoring. Pas in Openbaring 8:3-5 stijgt het reukwerk op en wordt ook het vuur van het altaar genoemd.

Ons gebedsleven kent twee aspecten: 1) het koperen brandofferaltaar dat verwijst naar het kruis en de werking van het kruis in ons leven, en 2) het gouden reukofferaltaar dat verwijst naar opstanding en waar alles uit God is. Gebed is daarom een zaak van dood en opstanding en niet alleen van geloof. Gebed is een zaak van twee altaren, een zaak waarin onze heiligheid voor God van doorslaggevend belang is. Daarom is het zó moeilijk om iemand te leren bidden, want gebed leren we in de praktijk van ons leven met God. Gebed is boven alles een zaak van leven.

“Ik heb nooit iemand ontmoet die zo goed kon bidden dan zij die er nooit onderricht in hadden gehad. Zij die in de mens geen leermeester hebben, hebben er één in de Heilige Geest” (Père de Lacombe; *Spirituele Maxims*).

Door het gebed voeden we ons met Christus en worden we verfrist wanneer we vermoeid en belast zijn. Hierin verschillen onze gebeden van het formele gebed, waarin weinig tot geen leven tot uitdrukking komt. Het aspect van het koperen brandofferaltaar laat ons gebed beginnen bij schuldbelijdenis en zelfvernederings. Echt gebed neemt de tijd om recht voor God te staan en te leren Zijn wil te zoeken.

Vormen van gebed

We kennen verschillende vormen van gebed en die we kunnen onderscheiden door de handillustratie van het gebed (gebedshand):

1. Lofprijzing en aanbidding (Hebr. 13:15).
2. Danken (Ef. 5:20).
3. Voorbede (1 Sam. 12:23).
4. Gebed voor persoonlijke noden (1 Sam. 1:27; Jac. 1:5).
5. Schuldbelijdenis (Ps. 38:19; 1 Joh. 1:9)

De hoogste vorm van gebed is **lofprijzing en aanbidding**. Het is de enige vorm van gebed die niet op de mens is gericht en is daarom de uitweg in elke kritieke situatie. Aanbidding is de onuitsprekelijke uiting in bewondering wie God is en de genade die Hij in ons hart heeft uitgestort.

Lofprijzing en aanbidding zijn de duim in onze illustratie. Met onze duim en onze andere vingers kunnen we een boek vastpakken. De duim is niet alleen de sterkste vinger, maar is ook onontbeerlijk. Zo zijn ook lofprijzing en aanbidding het uitgangspunt van de andere vormen van gebed. Onze Heer gaf ons een voorbeeld in aanbidding toen Hij tegen de Samaritaanse vrouw bij de bron zei:

“... dat waarachtige aanbiddeers de Vader zullen aanbidden in geest en in waarheid; want de Vader zoekt zulke aanbiddeers. God is Geest en wie Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en in waarheid” (Joh. 4:23,24).

De Here Jezus wil niet dat we formele gebeden uitspreken op een berg of in een gebouw, maar dat aanbidding diep vanuit het nieuwe leven in ons opkomt. De Vader zoekt zulke aanbiddeers en Hij kijkt in ons hart of Hij een geest van aanbidding vindt. Aanbidding is helemaal voor God en we hebben in deze vorm van gebed geen strijd om te volharden om tot de verhoring komt. Toch kan aanbidding niet losgezien worden van het kruis, want gebed is een offer:

“Wie lof offert, eert Mij, en baant de weg, dat Ik hem Gods heil doe zien” (Ps. 50:23).

Wat een belofte! In aanbidding leggen wij onszelf neer als een levend offer (Rom. 12:1), opdat Hij heel ons vizier vult. Wanneer alles faalt in ons leven, wanneer alles uitzichtloos lijkt, baant lofprijzing een weg naar een grotere volheid van God.

Lofprijzing leidt tot danken en **dankzegging** leidt tot lofprijzing. Beide aspecten vinden we in 1 Timothéüs 1:12-20. Paulus brengt dank aan de Here Jezus Christus (vers 1) en komt in vers 17 tot aanbidding.

Paulus noemt indirect ook **schuldbelijdenis**, want hij wist dat hij onder zondaren een eerste plaats innam (vers 15b).

Voorbede en dankzegging voor alle mensen zien we in 1 Timothéüs 2:1, waar Paulus zichzelf insluit om gebed te ontvangen. In Paulus' brieven aan Timothéüs staat **gebed voor de persoonlijke noden** van Paulus op de achtergrond. Hierin schuilt een les, want bij ons staat deze vorm van gebed vaak op de eerste plaats.

Het gebed en Gods woord

“Indien gij in Mij blijft, en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u geworden” (Joh. 15:7).

Ons gebed kan niet zonder Gods woord. Christus' woorden moeten in ons blijven om verhoring te ontvangen. Gebed en Gods woord – de Bijbel – gaan hand in hand. Wanneer we bidden, moet Gods woord erbij betrokken zijn, en wanneer we de Bijbel lezen, moet het ons tot gebed dringen. Verder kunnen we Gods Geest niet scheiden van Gods woord en het gebed, zodat deze drie altijd samengaan: Gods Geest, het woord en het gebed. We kunnen het woord en gebed vergelijken met ademen: we ademen Gods woord *in* en ademen *uit* door gebed. Gebed is veel meer dan een verhoring. Gebed is contact met God, contact met Hem die leven is, waardoor we meer deel krijgen aan God Zelf. Vaak leren we meer in de aanloop van een verhoring dan van de verhoring zelf.

In Colossenzen 3:16 lezen we dat het woord van Christus rijkelijk in ons moet wonen en we met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen zingende, God dank moeten brengen in onze harten. In Efeziërs 5:18-19 – een parallelgedeelte van Colossenzen 3:16 – lezen we hetzelfde over de psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, maar nu gaat het niet over het woord dat rijkelijk in ons moet wonen, maar dat we vervuld moeten worden met de Geest (Ef. 5:18). Hierin zien we, dat wanneer Gods woord rijkelijk in ons woont, we ook vol zijn van Gods Geest. Daarom is Gods woord geest en leven voor ons (vgl. Joh. 6:63).

Mijn persoonlijke ervaring leert dat een van de rijkste manieren om met de Bijbel om te gaan, is het woord biddend te lezen. Jer. 15:16 zegt: *“Zo vaak uw woorden gevonden werden, at ik ze op, uw woord was mij tot vreugde en blijdschap van mijn hart; want Uw naam is over mij uitgeroepen”*. Een vers uit Bijbel dat als gebed wordt gebruikt, is een vers dat in onze wedergeboren geest wordt opgenomen en tot geestelijk voedsel dient. We nemen het woord van God tot ons zoals we een maaltijd gebruiken. Het moet gekauwd en verteerd worden. Als we het woord lezen en daarna “bidden”, wordt dat woord verwerkt in onze gevoelens, wil en verstand en kan het tot geestelijke groei leiden als we het toepassen in geloof tot gehoorzaamheid. De Bijbel geeft veel voorbeelden dat we de Schriften als een geestelijke maaltijd tot ons moeten nemen: *“Melk heb ik u gegeven, geen vast voedsel”* (1 Cor. 3:2), *“en verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke onvervalste melk”* (1 Petr. 2:2), *“en het goede woord ... gesmaakt hebben”* (Hebr. 6:5). Een goede test voor ons geestelijk leven is de mate van vast voedsel dat we kunnen verdragen, in de mate dat dit geestelijk voedsel ons heeft gesterkt in de beproevingen die de Heer ons geeft om geestelijk te groeien. Het licht dat de Schrift geeft, moet altijd verbonden zijn met leven, want leven is een kenmerk van de Schrift:

“... de woorden, die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en leven” (Joh. 6:63).

“het woord des levens vasthoudende ...” (Fil. 2:16).

De bestudering van de Schrift moet geest en leven zijn. Geestelijk licht is onontbeerlijk voor ons geestelijk leven, maar dit licht brengt ook een verplichting met zich mee: geestelijk licht moet altijd worden gehoorzaamd. Nieuw geestelijk licht is altijd het resultaat van meer gehoorzaamheid. Als aan deze voorwaarde niet wordt voldaan, kan het kennen van de Schrift vervallen tot het vergaren van verstandelijke informatie uit de Bijbel en komen wij niet langer tot de Schrift om meer leven te hebben.

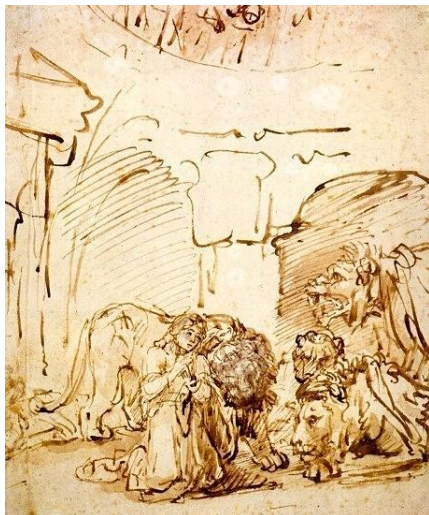
Het gebedsleven van Daniël

In het leven van de profeet Daniël zien we een goed voorbeeld hoe het woord van God wordt gebruikt in het gebed. In Daniël 9:1-4 lezen we: *“In het eerste jaar van Darius, de zoon van Ahasveros, uit het geslacht der Meden, die koning geworden was over het koninkrijk der Chaldeen; in het eerste jaar van zijn koningschap lette ik, Daniël, in de boeken op het getal van de jaren, waarover het woord des Heren tot de profeet Jeremia gekomen was, dat Hij over de puinhopen van Jeruzalem zeventig jaar zou doen verlopen. En ik richtte mijn aangezicht tot de Here God om te bidden en te smeken, in vasten en in zak en as. En ik bad tot de Here, mijn God, en deed schuldbelijdenis ...”*

De Here God had voorzeggd door de profeet Jeremia (Jer. 25:11-12), dat de Babylonische ballingschap zeventig jaar zou duren. Daniël had dit alleen voor kennisgeving kunnen aannemen, maar Daniël vereenzelvigde zich met zijn volk, dat de aanleiding had gegeven tot de ballingschap en Daniël pleitte voor het herstel van Jeruzalem. Daniël bad:

“Nu dan, hoor, o onze God, naar het gebed van uw knecht en naar zijn smeking en doe uw aangezicht lichten over uw verwoest heiligdom, om des Heren wil. Neig, mijn God, uw oor en hoor; open uw ogen en zie onze verwoestingen en de stad waarover uw naam is uitgeroepen; want niet op grond van onze gerechtigheden storten wij onze smeekbeden voor U uit, maar op grond van uw grote barmhartigheden” (Dan. 9:17-18).

Het hele gebed van Daniël (Dan. 9:4-19), is een van de langste gebeden in de Bijbel en van groot belang om een dieper inzicht te krijgen in ons gebedsleven. Daniëls gebed bevat schuldbelijdenis, voorbede en lofprijzing, en was zo krachtig dat de engel Gabriël tijdens zijn gebed al bij hem kwam en Daniël begon te onderrichten. De les die we kunnen leren over gebed dat met kracht werkt in de hemelse gewesten, is onszelf te identificeren met Gods zaak, te staan op Zijn beloften en ons voordurend te vernederen voor Zijn aangezicht. We hebben een lange adem nodig om in het geloof te volharden tot de belofte uiteindelijk is vervuld. Daniël was ontegenzeggelijk een man van geloof, want in het Nieuwe Testament wordt van hem gezegd:

“... en de profeten, die door het geloof koninkrijken onderworpen, gerechtigheid geoefend, de vervulling der belofte verkregen hebben, muilen van leeuwen dichtgesnoerd ... hebben” (Hebr. 12:32-33).

Rembrandt heeft op onnavolgbare wijze **Daniël in de leeuwenkuil** getekend. Zijn verblijf in de leeuwenkuil was een direct gevolg van het bevelschrift van Darius, dat er geen enkel verzoek tot enig god of mens mocht worden gericht dan tot Darius zelf (Dan. 6:8). Wat was de reactie van Daniël hierop? *“Zodra Daniël vernomen had, dat het bevelschrift geschreven was, ging hij naar zijn huis; nu had hij in zijn bovenvertrek open vensters aan de kant van Jeruzalem; en driemaal daags boog hij zich neder op zijn knieën en bad en loofde zijn God, juist zoals hij dat tevoren placht te doen”* (Dan. 6:11).

Wat maakte Daniël zo kalm in deze situatie om toch te bidden op risico in de leeuwenkuil te worden gegooid. We kunnen hierbij aan het volgende denken.

In Daniël 1 lezen we dat Daniël zich had voorgenomen zich niet te verontreinigen met het voedsel van de koning (Dan. 1:8). Van jongs af aan had hij een beslissing genomen God te dienen, wat de gevolgen ervan ook waren. God kon hem verlossen of niet: “... *kom ik om, dan kom ik om*” (Esther 4:16). Maar ook in deze situatie kan de sterke verbondenheid tussen het woord van God en het gebed een rol hebben gespeeld. In Daniël 3 waren de drie vrienden van Daniël al verlost uit de brandende oven en was de gelofte in Jesaja 43:2 helemaal op van toepassing: “*Wanneer gij door het water trekt, ben Ik met u; gaat gij door rivieren, zij zullen u niet wegspoelen; als gij door het vuur gaat, zult gij niet verteren en zal de vlam u niet verbranden*”. Mogelijk zijn de drie vrienden in geloof op dit vers uit Jesaja gaan staan en hebben ze Gods verlossing ervaren. Wanneer het verblijf van Daniël in de leeuwenkuil een geloofsdaad is geweest – en het was een geloofsdaad! - moet hij op een of nadere wijze Gods woord als belofte moeten hebben ervaren, bijvoorbeeld: “*Verlos mij uit de muil van de leeuw, en van de horens der woudossen. Gij hebt mij geantwoord!*” (Ps. 22:22).

In Daniël 10:2 zien we Daniël opnieuw in gebed. Hij bedreef drie volle weken rouw, omdat hem een grote nood was geopenbaard. Ook hieruit blijkt dat heel zijn hart lag bij de belangen van de Heer. In zijn leven had hij de gewoonte gevormd om drie keer per dag te bidden (Dan. 6:11), met open vensters naar Jeruzalem. Geestelijk gezien had hij een leven van een geopende hemel en kende hij de intimiteit met de Heer en de geestelijke strijd rondom Zijn naam. De grote nood maakte het hem daarom niet moeilijk om drie weken lang in gebed in rouw te zijn.

Het principe van drie keer bidden

“... *en driemaal daags boog hij zich neder op zijn knieën en bad en loofde zijn God, juist zoals hij dat tevoren placht te doen*” (Dan. 6:11).

Deze woorden in Daniël 6:11 betekenen meer dan dat Daniël per dag drie keer bad. In dit vers zit een principe verborgen, zoals we bijvoorbeeld ook zien in Matthéüs 26:26-46, waar de Heer tot drie keer toe bad. Ook bad Paulus drie keer over zijn gezondheid: “*Driemaal heb ik de Here hierover gebeden, dat hij van mij zou aflaten*” (2 Cor. 12:8), waarna hij een duidelijk antwoord ontving. Het principe van drie keer bidden betekent daarom dat wij blijven volharden in het gebed totdat wij uitsluitel over het gebed ontvangen of de verhoring zien.

Ons gebedsleven is maar al te vaak een haastig en ondoordacht begin van gebed zonder de echte verwachting dat God ons gebed zal verhoren. En we zijn al even haastig en ondoordacht om het gebed te laten voor wat het is. Laten we voorzichtig zijn met onze gebedsonderwerpen en later ook navragen bij een persoon wat de uitwerking is geweest van ons gebed voor hem of haar. Vraag de Heer dat Hij ons betrouwbare gebedspartners wil maken die serieus vooruitzien hoe God hun gebeden verhoort.

Gebed is een vorm van geestelijke bediening en wanneer een christen bidt, is dat geestelijk werk: “*Want het gebed van een rechtvaardige is krachtig en mist zijn uitwerking niet*” (Jac. 5:16 NBV). Gebed is de prioriteit van elk geestelijk werk, samen met de prediking van het woord van God. De apostelen waren bereid werk te delegeren, maar ze zeiden: “... *wij zullen ons houden aan het gebed en de bediening van het woord*” (Hand. 6:4). Het gebed stond bij hen centraal, want het ging vooraf aan de bediening van het woord en het volgde ook op de bediening van het woord. Hieruit zien we dat gebed de hoogste vorm van geestelijke bediening.

Wanneer God ons niet in een uitgesproken bediening heeft geplaatst (vgl. 1 Tim. 1:12), hebben we nooit een excuus, want het geeft ons de ruimte om onze dienst in gebed te vervullen. De bediening van het gebed is een groot voorrecht, want het is een bediening die een volledige afstemming eist met de wil van God. De ware bidder is steeds minder gericht op zijn of haar persoonlijke noden, maar dat Gods wil in alles wordt gedaan.

Gebed beproeft ons als niets anders. Soms werd Daniëls gebed direct verhoord, terwijl het in Daniël 10 drie volle weken duurde. Abraham stierf zelfs zonder de volle uitwerking van Gods beloften aan hem te zien.

Wie bidt, legt als het ware een spoorrail uit waarover de trein van Gods werk zich kan verplaatsen. Een trein zonder rails is nutteloos en daarom staat gebed centraal in Gods plan voor deze wereld. Naarmate we groeien in ons geloof, zal ook ons gebedsleven zich verdiepen en is het onvermijdelijk dat Gods Geest ons leidt naar een grotere persoonlijke toewijding, waarin zelfvernederings voor God een dagelijkse praktijk wordt en we ervaren dat ons vlees wordt verdrukt om de wil van God de voorrang te geven. Zo komen we tot een toewijding en een geestelijke realiteit die we tot dan toe niet voor mogelijk hadden gehouden. Dit is dan te danken aan het gekruisigde leven dat de weg baant in de uitwerking van ons gebed tot God.

Studievragen

1. Wat is de diepste betekenis van het kruis?
2. Ken je uit eigen ervaring dat het kruis een dominante rol speelt in je gebedsleven?
3. Ga in je eigen gebedsleven na hoe het staat met de balans tussen de verschillende vormen van gebed.
4. Welke Bijbelgedeelten zijn verbonden met je gebedsonderwerpen van de afgelopen week?
5. Wat spreekt je aan in het gebedsleven van Daniël?
6. Wat betekent het principe van drie keer bidden?
7. Voor welk gebedsonderwerp is dit principe voor jou momenteel heel actueel?
8. Overweeg de volgende belangrijke verzen over gebed uit je hoofd te leren: Joh. 16:24; Matt. 21:22 en 1 Joh. 5:14,15, opdat het woord van God rijkelijker in je zal wonen.